

Ve spojení a jednotě je síla

...aneb od Svatoplukových prutů přes duální inhibici, duální antiagregaci, fixní kombinace až ke spojení Vnitřního lékařství s Interní medicínou pro praxi

Možná by se hodilo nasadit vážnou tvář, usednout do hlubokého křesla a seriózně pojednat o spojení dvou významných titulů české medicínské literatury. Já si ale myslím, že situace je sice vážná (je to důležitá fúze, která může ovlivnit informační toky v jednom ze zásadních oborů medicíny), ale lze na ni rovněž nahlížet s jistým nadhledem, optimismem, a dokonce i s lehkostí. Ti, kteří čekají spíše to seriózní zamýšlení, ať mi to prosím odpustí.

Jestliže jsme se rozhodli napřít síly do sjednocení, nebo chcete-li splynutí dvou časopisů v jeden, mělo by to mít nějaké rozumné důvody. Než se dostanu k vlastním časopisům, respektive k novému Vnitřnímu lékařství, dovoluji si trochu obecnější úvod.

Všichni asi známe z dějepisu příběh synů Svatoplukových. Ten jim demonstroval nutnost jednoty na příkladu prutů. Jak snadné je zlomit jednotlivě, je ale téměř nemožné je zlomit, jsou-li ve svazku.

Kolik říší se v historii rozpadlo na malé státečky, které pak byly pohlceny a vymazány ze světa nějakým hegemonem. A naopak ti, co se spojili, dosahovali úspěchů.

My ale žijeme v medicíně a hledíme příklady zde. Jak úspěšná je intervenční kardiologie a jak silně napomáhá správné funkci stentu duální antiagregační léčba. Ezetimib snižuje vstřebávání cholesterolu ve střevě. S tím si ale hepatocyt poradí a zvýší syntézu. My ale využijeme „duální inhibici“ a přidáme statin, který syntézu blokuje. Více než 70 % hypertoniků potřebuje kombinační léčbu dvěma nebo více léky. Jak skvělé jsou pak fixní kombinace! O tom, že kombinujeme (spojujeme síly) antibiotika i další lékové skupiny, asi není třeba nikoho přesvědčovat.

Opravdu mne nekamenujte, ale jak náš běžný život ovlivňuje spojování „dva v jeden“! Určitě si pamatujeme reklamu: „Dvě lahvičky do koupele? Já tedy ne!“ (šampon a kondicionér). A těch příkladů by bylo. Kombinované tablety do pračky i myčky, v současné době hybridní automobily. A mohli bychom pokračovat.

Přeci jen ale pokročme k hlavnímu tématu. Na trhu medicínských časopisů v naší zemi je přeplněno. Budme upřímní. Stejní autoři z limitovaného okruhu se zoufale snaží mutacemi mutace na podobné téma najít aspoň nějaký nový pohled a splnit přání milých a laskavých, často ale současně i úporných a naléhavých redaktorů. Do záplavy časopisů se stále více promítá elektronizace médií. Nejen elektronické publikace, ale i webináře, internetové diskuze a facebookové skupiny přitahují zájem a především čas uživatelů, tedy i současných čtenářů časopisů. Čím dál tím víc je využívána možnost komunikace v angličtině, a to obousměrně. Nejen, že lékaři čtou zahraniční časopisy. Je také prakticky nezbytností, aby každá skutečně inovativní vědecko-klinická práce byla publikována v časopise s IF. Na druhé straně pak třeba klinické výstupy, významné pro praxi, mohou obohatit časopis český.

V letech 2019/20 je na poli interny několik časopisů. Troufám si říci, že Vnitřní lékařství a Interní medicína pro praxi mezi nimi hrají zásadní roli. Přesto, každému z nich něco maličko chybí k dokonalému českému periodiku.

Co je to dokonalé české periodikum? Podle mne je to především postgraduálně zaměřený časopis, který publikuje převážně přehledné práce. Tím, že tyto přehledy „kopírují“ atestační otázky, časopis atrahuje mladé lékaře. Tento časopis se nebrání nezávislé a transparentní spolupráci s farmaceutickým průmyslem. Je přeci v zájmu nás všech vědět, co přichází na trh. I proto musí mít ideální časopis na druhé straně co nejužší vazbu na odbornou společnost, která by měla být zárukou nezávislosti a odbornosti. Takový časopis se ale nebude bránit ani publikaci vybraných, pro praxi užitečných, originálních prací. Tím se odlišuje od „věšáku na reklamy“ (někde jsem ten pojem slyšel, žádný takový časopis neznám :-)). Samozřejmě, že časopis ideál může a chce publikovat i zajímavosti ze života odborné společnosti... atd.

Vnitřní lékařství možná až příliš upřednostňovalo originální práce, které měly hodnotu vědeckou, ale přidanou hodnotu praktickou jen v omezené míře. Na druhé straně nepodléhalo „nátlaku“ na publikaci nějakých prací jen pro firemní zájmy. Některé projekty, jako publikace zpracovaných otázek k atestaci, se nepodařilo realizovat. (A určitě by se v novém časopise realizovat mělo.)

Interní medicína pro praxi byla někdy „zejména praktická“ a přeci jen chyběl širší záběr a propojení do akademické sféry.

V určitém směru si ale oba časopisy konkurovaly, někdy zpracovávaly stejná témata, a to zcela jistě zbytečně. Na druhé straně v obou časopisech najdeme oblíbené rubriky a témata, která musí zůstat, a zůstanou, zachovaná.

To, že nyní dochází ke spojení obou časopisů, představuje především obrovskou šanci, příležitost. Vyberme to nejlepší z obou, zbavme se toho, co časopisům škodilo, a počkejme rok, co si o novém Vnitřním lékařství budou myslet čtenáři. Já sám pevně věřím, že to bude jen to nejlepší, že se podaří zrealizovat skutečně mimořádně úspěšný projekt a nové Vnitřní lékařství se znovu zařadí mezi TOP české časopisy, kam bezesporu patří.

Na konci jen dvě maličkosti, ale významné. Musíme především upřímně poděkovat všem, kteří se na tvorbě obou časopisů podíleli až do současnosti. Jen díky nim teď bude na čem stavět. Zejména bych chtěl poděkovat těm, kteří již se rozhodli dále na společném projektu nepokračovat a dali přednost zaslouženému klidu (i když jak je znám, bude to klid a odpočinek jen velmi relativní). Novému předsedovi redakční rady, šéfredaktorce i jejímu zástupci a samozřejmě nakladateli a celé redakční radě je třeba popřát hodně síly, skvělých nápadů, ještě více článků a hlavně pozitivní ohlasy od čtenářů.

Richard Češka